

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **R. H.**, právně zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2016, č. j. MSK 12560/2016, o **dopravním přestupku**,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce byl uznán vinným ze dvou přestupků, a to přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl úmyslně dopustit tím, že dne 28. 9. 2015 v 16:08 hodin na silnici č. I/11 v obci Horní Benešov, u autobusové zastávky, ve směru jízdy na Opavu, řídil motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, registrační značky X, a při řízení tohoto vozidla překročil nejvyšší

dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h nejméně o 19 km/h. Tímto jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Dále dne 28. 9. 2015 v 16:08 hod na silnici č. I/11 v obci Horní Benešov, u autobusové zastávky, ve směru jízdy na Opavu, řídil motorové vozidlo zn. Škoda Octavia, registrační značky X, a poté, co byl hlídkou Policie ČR při silniční kontrole vyzván k předložení řidičského průkazu, tento doklad policistovi ke kontrole nepředložil. Tímto svým zaviněným jednáním porušil povinnosti řidiče podle ustanovení § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 4 písm. k) téhož zákona, přičemž přestupek byl spáchán z nedbalosti. Za uvedená jednání mu byla uložena v souladu s ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích a ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu úhrnná sankce, a to pokuta ve výši 2.000,- Kč. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,-Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Městský úřad Bruntál, správní odbor, oddělení dopravně správních agend, rozhodl o vině žalobce dne 23. 11. 2015 rozhodnutím pod č. j. MUBR/70039-15/kra-SO-9279/2015/kra tak, jak uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně projednal věc v nepřítomnosti obviněného dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, přičemž vycházel z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku pořízený radarem v.č. 04/0111, ověřovacího listu silničního radarového rychloměru AD9C, výpisu z karty řidiče R. H. ze dne 6. 10. 2015, fotomapy a ze svědecké výpovědi zakročujícího policisty.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a napadené rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ze dne 23. 11. 2015, č. j. MUBR/70039-15/kra-SO-9279/2015/kra potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný obšírně vyjádřil k procesnímu postupu správního orgánu I. stupně a rovněž přezkoumal i to, zda byl zjištěn skutkový stav, přičemž dospěl k závěru, že odvolatel se předmětných přestupků dopustil a sankce byla uložena zákonným způsobem.

[4] Žalobce v žalobě formuloval několik žalobních námitek, které soud shrnul do následujících: a) rozhodnutí je nepřezkoumatelné co do důvodů, neboť žalovaný se nevypořádal s námitkami a návrhy na provedení dokazování uvedenými v doplnění odvolání, přičemž poukázal na několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudky ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, dále ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014-32 a ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 203/2014-34; b) měření bylo provedeno nesprávným ustavením měřícího vozidla, a proto měření bylo v rozporu s návodem konáno v zatáčce, bez toho, že by policisté užili zaměřovací přípravek a ustavili vozidlo pomocí výtyčky, umístěné 10 m před vozidlem; c) nebyl dostatečně zjištěn čas spáchání přestupku, neboť tmavý snímek z výstupu z rychloměru nemohl být pořízen v čase 16:08 hodin, ale až kolem 22 hodiny večerní. Žalobce navrhl soudu provedení důkazu výsledkem druhého zasahujícího policisty, který nebyl slyšen před správními orgány. Navrhl napadené rozhodnutí zrušit, včetně souvisejícího rozhodnutí prvního stupně, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení a žalovaného zavázat povinností k náhradě nákladů řízení na účet zástupce žalobce do

30 dnů od právní moci rozhodnutí. Vyslovil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

[5] Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že zopakoval argumentaci napadeného rozhodnutí, přičemž setrval na přesvědčení, že žalobce se předmětného přestupku dopustil, pročež navrhl zamítnutí žaloby. Mimo vyjádření k žalobě žalovaný též vyjádřil souhlas s tím, aby soud o věci rozhodoval bez nařízení jednání.

II.

[6] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že dne 5. 11. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupcích ze dne 21. 10. 2015 a předvolání k ústnímu jednání na 23. 11. 2015. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Současně byl předvolán i svědek policista pprap. M. H. Součástí správního spisu je následující:

- tiskopis „Oznámení přestupku“ sepsaný na místě dne 28. 9. 2015, bez vyjádření obviněného a bez jeho podpisu, s poznámkou „odmítl podepsat“;
- úřední záznam ze dne 28. 9. 2015, vypracovaný pprap. M. H. a pprap. P. C.;
- výstup z radarového (záznam o přestupku) měření, vytištěno dne 29. 9. 2015 s fotografií vozidla tov. zn. Škoda, RZ X (v přiblížení) obsahující údaj o naměřené rychlosti 72 km/h dne 28. 9. 2015 v čase 16:08:43, stanoviště Horní Benešov, místo měření I/11, výrobní číslo zařízení 04/0111, zařízení nastavil 323049;
- fotokopie ověřovacího listu č. 56/15 ze dne 9. 4. 2015, kterým byla ověřena správná funkčnost silničního radarového rychloměru AD9C, výrobního čísla měřidla 04/0111 se stanovením konce platnosti ověření 8. 4. 2016;
- výpis z evidenční karty žalobce se záznamem přestupků;
- osvědčení č. 2663/14/011 pro M. H. ze dne 30. 9. 2015 opravňujícího k ovládání měřiče rychlosti Ramer 7F, 7F-V, 7 CCD s archivací, 7MM,V s archivací, AD9 C,T s archivací, Ramer 7M-VB Ramer 7M, MB a Ramer 10C;
- protokol o ústním jednání ze dne 23. 11. 2015, ve kterém uvedeno, že obviněný, ač byl k ústnímu jednání předvolán, se nedostavil ani neomluvil, dále založena svědecká výpověď pprap. M. H., který uvedl, že uvedeného dne spolu s kolegou vykonával dohled na BESIP v obci Horní Benešov, kdy ve služebním vozidle měřili překročení rychlosti vozidla, za kterým vyjížděli, přičemž jej mělo po celou dobu až do zastavení v dohledu; svědek dále vypověděl, že po zastavení vozidla si od řidiče vyžádal doklady potřebné k řízení vozidla, kdy řidič nepředložil řidičský průkaz s tím, že jej u sebe nemá; v rámci výslechu svědek zakresloval pozice do fotomapy;
- fotomapa obce, kde svědek zakreslil pozici služebního auta při měření rychlosti a směr jízdy obviněného (žalobce);
- rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ze dne 23. 11. 2015 o přestupku, které bylo doručováno žalobci a k doručení došlo fikcí dne 14. 12. 2015;
- blanketní odvolání podané R. M., zmocněnkyní na základě plné moci ze dne 21. 12. 2015, doručováno do datové schránky dne 28. 12. 2015 v 23:54:05 hod,

přičemž v blanketním odvolání vznesen požadavek na zaslání kopie spisu za účelem doplnění odvolání;

- usnesení Městského úřadu Bruntál ze dne 30. 12. 2015, čj. MUBR/88560-15/kra-SO-9279/2015/kra ve věci odstranění vady odvolání doplněním v jakém rozsahu je rozhodnutí napadáno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí ve lhůtě 10 dnů od doručení usnesení. Usnesení vypravené dne 30. 12. 2015 bylo doručováno do datové schránky s doručením dne 8. 1. 2016;
- dne 19. 1. 2016 spis s blanketním odvoláním bez jeho doplnění byl předložen odvolacímu správnímu orgánu s doručením dne 25. 1. 2016. Do datové schránky zmocněnkyni dne 17. 2. 2016 (vypraveno dne 8. 2. 2016) doručeno vyrozumění o předložení věci Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje;
- dne 24. 2. 2016 sepsán protokol na odboru dopravy žalovaného o předání kopie spisu pro K. Š., která předložila substituční plnou moc danou zmocněnkyní žalobce R. M. dne 22. 2. 2016;
- dne 15. 3. 2016 bylo doručeno (na poštu podáno dne 14. 3. 2016) Městskému úřadu Bruntál vypovězení zmocnění k zastupování R. M. v dané věci (zmocnění ze dne 14. 3. 2016);
- dne 26. 4. 2016 do datové schránky Městského úřadu Bruntál bylo dodáno doplnění odvolání od nové zmocněnkyně Š. Š., přičemž předložená plná moc ze dne 19. 3. 2016 nebyla zmocnitelem podepsána. Doplnění odvolání včetně plné moci pro Š. Š. a vypovězení plné moci R. M. ze dne 14. 3. 2016 bylo dne 28. 4. 2016 doručeno Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje;
- dne 26. 4. 2016 bylo do datové schránky žalovaného Krajského úřadu Moravskoslezského kraje doručeno doplnění odvolání včetně plné moci pro Š. Š. nepodepsanou zmocnitelem;
- dne 27. 4. 2016 vydáno napadené rozhodnutí, které bylo doručováno označené zmocněnkyni R. M. do datové schránky, s vyznačením doručení dne 30. 4. 2016, poté doručováno zmocněnkyni Š. Š. s doručením dne 5. 5. 2016;
- dne 3. 5. 2016 vydáno žalovaným Krajským úřadem Moravskoslezského kraje usnesení adresované Š. Š. k doložení potvrzení o zastupování R. H. ve lhůtě pěti dnů od doručení usnesení z důvodu, že předložená plná moc není zmocněncem podepsána; doručeno dne 3. 5. 2016. Nato téhož dne, 3. 5. 2016, doručeno žalovanému správnímu orgánu od Š. Š. plná moc ze dne 19. 3. 2016 podepsaná zmocněncem.

Právní úprava

[7] Podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v *obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*

[8] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹.*

[9] Podle ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“) *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

Právní posouzení věci samé

[10] Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřípustná. Poté krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:

[12] Úvodní žalobní námitkou žalobce žalovanému vytýká, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné co do důvodů, neboť žalovaný se nevypořádal s námitkami a návrhy na provedení dokazování uvedenými v doplnění odvolání. K uvedené námitce je nutno shrnout procesní postup žalobce při podání odvolání i správních orgánů. Žalobce v řízení před orgánem prvního stupně nebyl zastoupen a rozhodnutí mu bylo doručeno fikcí dne 14. 12. 2015. Předposlední den lhůty k podání odvolání dne 28. 12. 2015 v 23:54:05 hod. bylo do datové schránky správnímu orgánu doručeno blanketní odvolání podané zmocněnkyní R. M., bytem v Brně, která se prokazovala plnou mocí ze dne 21. 12. 2015, přičemž v blanketním odvolání zmocněnkyně vznesla požadavek na zaslání kopie spisu za účelem doplnění odvolání. Správní orgán dne 30. 12. 2015 vydal usnesení dle ust. § 37 odst. 3 a § 39 odst. 1 správního řádu a zmocněnkyni určil lhůtu 10 dnů ode dne doručení předmětného usnesení k odstranění vady podání tak, že uvede v jakém rozsahu je rozhodnutí napadáno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy. Správní orgán poučil zmocněnkyni, že nebude-li v dané lhůtě učiněno doplnění, bude se správní orgán domnívat, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Dále správní orgán v odůvodnění usnesení reagoval i na požadavek zaslání fotokopie spisu, žádosti, které nevyhověl, když uvedl s odkazem na ust. § 38 odst. 1 a 4 správního řádu, že účastníci řízení a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, přičemž s právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části a nikoliv, aby i zasílal pořizené kopie účastníkům řízení, a proto bylo dáno poučení o dnech a úředních hodinách k nahlédnutí do spisu. Jak vyplynulo ze správního spisu žalovaného, tak další osoba pověřená zmocněnkyní M., tentokrát K. Š., bytem T., se dostavila k žalovanému dne 24. 2. 2016, kdy jí byla

předána kompletní kopie prvostupňového spisu o 32 listech. Jak uvedeno v odst. 6 tohoto rozsudku doplnění žaloby nebylo realizováno v desetidenní lhůtě dané usnesením Městského úřadu Bruntál ze dne 30. 12. 2015 č. j. MUBR/88560-15/kra-SO-9279/2015/kra, ale stalo se tak až po třech měsících po stanovené lhůtě, více než čtyři měsíce po doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání uvedených přestupků, a konečně jeden den před vydáním rozhodnutí o odvolání žalovaným. Soud nepřisvědčil vytýkanému pochybení žalovanému, jestli nezohlednil námitky uvedené v doplnění odvolání ze dne 26. 4. 2016.

[13] Nejdříve se soud zabýval otázkou, do jaké míry byl žalobce desetidenní lhůtou danou usnesením ze dne 30. 12. 2015, č. j. MUBR/88560-15/kra-SO-9279/2015/kra vázán a s jakými důsledky nedodržení lhůty je spojeno.

[14] Podle § 37 odst. 1 správního řádu, podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.

[15] Podle § 37 odst. 2 správního řádu z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.

[16] Podle § 37 odst. 3 správního řádu, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

[17] Podle § 39 odst. 1 správního řádu, správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.

[18] Podle § 82 odst. 2 správního řádu, odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal

správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.

[19] Podle § 93 odst. 1 správního řádu, jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části.

[20] S odvoláním na výše uvedené pak se použije pro odvolání, nemá-li některou z náležitostí vyplývajících z ust. § 37 nebo § 82 správního řádu, postup dle § 37 odst. 3 správního řádu. Správní orgán tak je povinen pomoci nedostatky podateli odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzvat v přiměřené lhůtě. Toto ustanovení svědčí správnímu orgánu postupovat neformálně, nevydávat usnesení a konat jen formou výzvy, přičemž nedodržení „přiměřené“ lhůty není spojeno s žádným negativním dopadem vůči podateli vadného podání. Vedle ust. § 37 odst. 3 správního řádu má správní orgán možnost postupovat formalisticky dle ust. § 39 odst. 1 správního řádu a zavázat účastníka přiměřenou lhůtou k provedení úkonu, přičemž dle odst. 2 daného ustanovení může správní orgán na žádost účastníka lhůtu usnesením přiměřeně prodloužit. Takto stanovená lhůta je již pro účastníka závazná. Soud má za to, že ač ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu je *lex specialis*, správní orgán postupem dle § 39 odst. 1 správního řádu nezasáhl neoprávněně do práv žalobce. Jak ust. § 37 odst. 3 tak i ust. § 39 odst. 1 správního řádu ukládá správnímu orgánu stanovit „přiměřenou“ lhůtu. Lhůta v rozsahu deseti dnů od doručení usnesení o určení lhůty k patnáctidenní lhůtě pro podání odvolání se soudu jeví naprosto přiměřená. Žalobce byl v předmětném usnesení dostatečně poučen o důsledku nedodržení lhůty, které bude mít za následek, že správní orgán bude mít za to, že účastník se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Usnesení obsahovalo poučení o možnosti podat odvolání do 15 dnů ode dne oznámení ke Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje a toto právo nebylo využito.

[21] Soud pro vyřešení předestřené právní otázky provedl též srovnání s trestně právní úpravou.

[22] Podle ust. § 251 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“) *nesplňuje-li odvolání státního zástupce, odvolání, které podal za obžalovaného jeho obhájce, nebo odvolání, které podal za poškozeného nebo za zúčastněnou osobu jejich zmocněnec, náležitosti obsahu odvolání podle § 249 odst. 1, vyzve je předseda senátu, aby vady odstranili ve lhůtě pěti dnů, kterou jim zároveň stanoví, a upozorní je, že jinak bude odvolání odmítnuto podle § 253 odst. 3. Stejně postupuje, pokud takové odvolání podal obžalovaný, který má obhájce, poškozený nebo zúčastněná osoba, kteří mají zmocněnce.* Trestní řád tedy stanoví lhůtu pětidenní pro doplnění odvolání, přičemž explicitně s nedodržením lhůty spojuje odmítnutí odvolání jako takového, přestupkové řízení se tedy k odvolateli tedy chová mírněji.

[23] Nicméně pozornosti soudu neuniklo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2017, sp. zn. 8 Tdo 88/2017, kterým došlo k revizi ustálené praxe trestních soudů ve výkladu citovaného ustanovení reprezentované rozhodnutím uveřejněným pod č. 59/2002 Sb. rozh. tr. (originálně usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 2. 2002 sp. zn. 6 To 1004/2001), přičemž Nejvyšší soud dospěl k následujícímu závěru:

„Na základě všech rozvedených právních úvah Nejvyšší soud v posuzované trestní věci shledal postup odvolacího soudu nesprávným. Významným je to, že pokud byla státní zástupkyně předsedou senátu soudu prvního stupně podle § 251 odst. 1 tr. ř. vyzvána (výzvu obdržela dne 19. 9. 2016) k doplnění odvolání o jeho odůvodnění, k čemuž jí byla stanovena lhůta pěti dnů (uplynula až 26. 9. 2016), státní zástupkyně ještě během ní (dne 23. 9. 2016) zaslala odůvodněnou omluvu, že v uložené pětidenní lhůtě z důvodů čerpání řádné dovolené nestihne soudu doplnění odvolání doručit a že tak učiní do dne 30. 9. 2016. Odůvodnění odvolání soudu prvního stupně doručila již dne 29. 9. 2016, avšak v té době již předseda senátu soudu prvního stupně i přes její požadavek dne 27. 9. 2016 předložil věc s odvoláním (bez jeho odůvodnění) Vrchnímu soudu v Praze, jemuž bylo odůvodnění odvolání kurýrem doručeno dne 6. 10. 2016 v 9 hodin (viz č. I. 299 spisu). I přes tyto okolnosti, z nichž nelze dovozovat snahy ze strany státního zastupitelství o neopodstatněné prodlužování trestního řízení, když prodleva v zaslání odůvodnění se týkala jen několika dní, ve věci nařídil neveřejné zasedání (z obsahu spisu není patrné kdy) a projednal ho dne 10. 10. 2016. Z protokolu o neveřejném zasedání založeného na č. I. 302 spisu sp. zn. 57 T 19/2015, je zřejmé, že odvolací soud měl odůvodnění odvolání státního zástupce již k dispozici, toto v průběhu neveřejného zasedání přečetl, jakož i konstatoval „podstatný obsah trestního spisu....“. Není tedy pochyb o tom, že s odůvodněním odvolání v době svého rozhodování odvolací soud pracoval. Samotný fakt, že lhůtu k odůvodnění odvolání stanoví zákon, který také připouští odmítnutí nezdůvodněného odvolání, nelze interpretovat u státního zástupce tak, že u jen u něj, jakožto jedné z osob „kvalifikovaných“, tzn. znalých práva, jde o lhůtu propadnou, a že proto se na něj nevztahuje pravidlo plynoucí ze shora rozvedené judikatury, podle kterého „má-li odvolací soud v době rozhodování o podaném odvolání již k dispozici podání, jímž odvolatel k výzvě předsedy senátu soudu prvního stupně odstranil vady obsahových náležitostí odvolání, i když se tak stalo po uplynutí podle § 251 odst. 1 tr. ř. stanovené lhůty pěti dnů, nemůže takové odvolání odmítnout podle § 253 odst. 3 tr. ř.“ (viz především usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2007, sp. zn. 5 Tdo 1261/2007).“

[24] Vzhledem k výše uvedenému nelze proto jinak, než lhůtu podle ust. § 39 odst. 1 správního řádu nepovažovat v přestupkovém řízení za lhůtu propadnou, nýbrž toliko pořádkovou a správní orgán není oprávněn ignorovat předložená tvrzení a návrhy důkazů jen z toho důvodu, že byly podány až po správním orgánem stanovené lhůtě. Dosavadní judikatura správních soudů opakovaně zdůrazňuje, že dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod musí být dána obviněnému z přestupku možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a věci samé, ale v rámci tohoto také možnost navrhnout důkazy, jejichž provedení obviněný pokládá za potřebné pro doložení svých tvrzení, a proto obviněný z přestupku dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích (zákon účinný v den vydání napadeného rozhodnutí) je oprávněn po celou dobu přestupkového řízení, tj. až do vydání konečného rozhodnutí ve věci, navrhopat a předkládat správnímu orgánu důkazy ve svůj prospěch. Na druhé straně správní orgán se musí s návrhy vypořádat, a pokud návrhům nevyhoví, pak ve svém rozhodnutí je povinen uvést, z jakých důvodů tak učinil.

[25] Z postupu žalobce je zcela zřejmé, že svou procesní taktiku postavil na vytváření průtahů řízení, jestliže doplnil blanketní odvolání až přibližně po třech měsících od

uplynutí desetidenní lhůty stanovené k doplnění odvolání, a to ještě za žalobce toto doplnění odvolání učinila obecná zmocněnkyně, která se prokazovala vadnou plnou mocí, neboť plná moc nebyla podepsána žalobcem (vypovězení předcházejí plné moci byla doručována správnímu orgánu I. stupně a nikoliv odvolacímu správnímu orgánu, ač předcházející zmocněnkyně byla poučena o postoupení spisu odvolacímu orgánu). Soud nemá pochybnosti o tom, že žalobce s ohledem na stanovenou lhůtu k doplnění odvolání měl dostatečný časový prostor k sepsání plnohodnotného doplnění blanketního odvolání. V důsledku svého postupu si tak žalobce „vytvořil“ odvolací lhůtu v délce téměř čtyř měsíců.

[26] K úvaze soudu, zda uvedený stav způsobený obstrukčním postupem žalobce je automatickým důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, soud hodnotil event. dopad odvolacích námitek, které jsou mimo jiné ve shodě s žalobními body, na posouzení odvolání a správnosti napadeného rozhodnutí. Vzhledem k blanketnímu odvolání byl žalovaný povinen postupovat dle ust. 82 odst. 2 věta druhá správního řádu a vycházet z předpokladu, že odvoláním se žalobce domáhá zrušení celého rozhodnutí a dle ust. § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy.

[27] Odvolací námitkou [shodná s žalobním bodem b)] žalobce napadal způsob měření rychlosti, resp. upozorňoval na nedodržení návodu k měřicímu zařízení Ramer AD9C. Za nedodržení návodu žalobce považoval to, že měření probíhalo v zatáčce. Přes barvitě vylíčení zakřivení silnice, soud žalobci nemůže dát za pravdu, neboť ze spisového materiálu (z fotomapy čl. 20 a fotografie pozemní komunikace čl. 21), konkrétně plyne, že se jedná o rovný úsek. Je pravdou, že před místem měření je silnice mírně zatáčející, avšak (což je stěžejní) od místa měření dále, tj. ve směru měření, je pak rovná bez znatelného zakřivení, pročez soud tuto odvolací, resp. žalobní námitku hodnotí *prima facie* jako nedůvodnou. Žalovaný se k správnosti měření vyjádřil v prvním odstavci třetí strany napadeného rozhodnutí, byť pouze stroze: „[k]rajský úřad nemá na základě vyhodnocených důkazů pochybnosti spáchání předmětných přestupků“, avšak i z tohoto krátkého odůvodnění je patrné, že předmětné důkazní materiály hodnotil a dospěl k závěru, že provedené dokazování správním orgánem I. stupně bylo naprosto dostačující.

[28] V rámci řízení před soudem žalobce argumentaci proti způsobu měření obohatil o tvrzení o nesprávném ustavení měřicího zařízení, když měřící vozidlo nebylo ustaveno podélně s vozovkou, žalovaný ničím neprokázal, že bylo postupováno v souladu s návodem, policisté nepoužili zaměřovací přípravek a neustanovili vozidlo pomocí výtyčky. Krajský soud se s popsanou argumentací žalobce nemůže ztotožnit, když se v podstatě jedná o spekulativní výčet kroků, které je potřeba k měření učinit, bez jakéhokoli konkrétního tvrzení, jež by zmíněné spekulace alespoň částečně opodstatňovaly.

[29] Krajský soud k otázce měření rychlosti radarem RAMER poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, musela být metoda měření v souladu s manuálem

k obsluze (přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je to, že měřicí přístroj funguje automaticky (roz. jde-li o sofistikovaný přístroj, nikoli v jakém režimu měření je nastaven, zda měří každé překročení rychlosti automaticky, nebo policista měří vozidla manuálně), tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenána vůbec není. Tento závěr je aplikovatelný také v posuzované věci, neboť rychlost vozidla řízeného žalobcem byla měřena systémem Ramer AD9C, tedy zcela shodným typem měřicího zařízení jako v případě řešeném v rozsudku č. j. 1 As 83/2013-60. Krajský soud proto ve shodě s naposledy uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s návodem k obsluze, správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou a nebylo tak třeba doplňovat existující jasný a nesporný skutkový stav věci žalobcem navrženým dalším dokazováním (znaleckým posudkem nebo výsledky dalšího policisty) a vyvracet žalobcovy účelové pochybnosti a jeho nepodložené domněnky. Z fotodokumentace založené ve správním spisu je patrné, že bylo měřeno odjíždějící vozidlo žalobce, RZ ... a jestliže přístroj jeho rychlost zaznamenal, pak lze jakékoliv pochybnosti o změřené rychlosti vozidla řízeného žalobcem považovat jen za účelové. Vzhledem k uvedenému pak soud považoval zcela za nadbytečné a formální zrušit napadené rozhodnutí jen z důvodu, že správní orgán se konkrétně v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal s námitkou, když správnost měření posoudil „jen“ na základě důkazů opatřených a provedených správním orgánem I. stupně jako celek.

[30] Další odvolací námitkou [žalobní bod c)] žalobce zpochybnil skutková zjištění správních orgánů o době spáchání přestupku. Základním argumentem žalobce v této námitce je to, že fotografie záznamu o přestupku (čl. 3) jasně vypovídá o skutečnosti, že k přestupku došlo v nočních hodinách, přičemž žalobce tvrdí, že byl hlídkou policie zastaven okolo desáté hodiny večerní. Žalobce navrhuje jako důkaz výsledků spolujezdce, aby uvedené skutečnosti dosvědčil. Krajský soud po prostudování spisové dokumentace a především snímku z radarového měření, dospěl k závěru, že snímek nesvědčí o tom, že by měření probíhalo v noci, ale pouze, že byl snímek vytištěn na černobílé tiskárně. Pouhým laickým pohledem je z fotografie patrné, že se nejedná o noční snímek pod umělým osvětlením, nýbrž snímek z odpoledních hodin, což plně koresponduje se svědeckou výpovědí zasahujícího policisty, jakož i se všemi záznamy policie.

[31] Soud proto shora uvedenou námitku hodnotí jako ryze účelovou, k tomuto závěru jej mimo výše popsání vede i skutečnost, že se žalobce například přímo na místě nevyjádřil k sepsanému oznámení o přestupku. Není povinností obviněného se do policii sepisovaného oznámení nijak vyjadřovat, nicméně byl-li, jak tvrdí žalobce, okolo desáté hodiny zastaven hlídkou policie, mohl si povšimnout, že policisté do formuláře „oznámení přestupku“ vepsali nesprávný údaj, tj. 16:08. Nadto se soudu jeví jako krajně nepravděpodobné, že by policista v době noční zapsal údaj z doby odpolední.

[32] Ani za situace, že by tvrzený spolujezdec žalobce potvrdil žalobcovo tvrzení o době spáchání přestupku, nejednalo by se o stav, který mohl jakkoli narušit doposud učiněná zjištění správních orgánů, a to s ohledem na jednoznačné údaje na záznamu o měření rychlosti, jakož svědecké výpovědi zasahujícího policisty. Nad to je potřeba zdůraznit, že zasahující policista vypověděl zcela jednoznačně, že žalobce byl ve vozidle sám, což odpovídá úřednímu záznamu policie ze dne 28. 9. 2015. Lze tedy vyloučit, že by si svědek pletl šetřené přestupky, jak se žalobce soudu snažil sugestivně podsunout, pročez by bylo nadbytečně provádět výslech druhého policisty.

[33] V odvolání žalobce dále polemizoval s možností správního orgánu I. stupně využít oznámení přestupku, jakožto podkladového materiálu. Žalobce upozorňoval na skutečnost, že se jedná o jednostranný akt policie, mající charakter úředního záznamu, jež nelze použít jako důkaz o spáchání přestupku. Soud by se s uvedenou argumentací mohl ztotožnit pouze za situace, že by se jednalo o jediný podklad, který správní orgán I. stupně využil ke zjištění o spáchaném přestupku, avšak to se v předmětné věci nestalo, když sám žalobce v odvolání upozornil na to, že správní orgán I. stupně vycházel i ze záznamu o přestupku, fotomapy a svědecké výpovědi zasahujícího policisty (srov. např. rozsudek Nejvyšší správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). Z oznámení přestupku správní orgán I. stupně zjistil, že měřený automobil řídil žalobce, přičemž tento závěr korespondoval se svědeckou výpovědí zasahujícího policisty, pročez byla odvolací námitka zcela lichá. Žalovaný jako správní orgán se s popsanou námitkou fakticky vypořádal, pokud přezkoumával zjištěný skutkový stav a sám hodnotil jednotlivé důkazy, jež byly součástí správního spisu.

Závěr a náklady řízení

[34] Přestože žalovaný pochybil, pokud se v napadeném rozhodnutí pregnantně nevypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami, které žalobce doručil den před vydáním napadeného rozhodnutí odvolacímu orgánu a které, jak konečně i žalovaný ve vyjádření k žalobě připouští, se minulo s vydáním napadeného rozhodnutí, nejednalo se o takový zásah do práv žalobce, který by byl způsobilý jakkoli tato práva zkrátit, neboť na základě doplnění odvolání nebylo potřeba provádět další dokazování a veškerá argumentace žalobce (odvolatele) byla *prima facie* nedůvodná; správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění rozhodnutí vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a dle soudu rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správních deliktů, když řádně odůvodnily naplnění skutkových podstat. Soud si je vědom, že svou úvahou vybočil z respektované judikatury ohledně zrušení rozhodnutí, není-li v odůvodnění reagováno konkrétně na odvolací námitky, ale má zato, že v přezkoumávané věci by zrušení rozhodnutí bylo příliš formalistické a přisvědčující obstrukčnímu jednání žalobce. Soud tak neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[35] Ze všech výše uvedených důvodů krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl a ztotožnil se s názorem správních orgánů. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce trval na ústním jednání, soud

rozhodl při jednání, ačkoliv se k jednání nedostavil ani žalobce ani jeho zástupce, jen pověřená osoba za žalovaný správní orgán.

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, který by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost, nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 26. července 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně